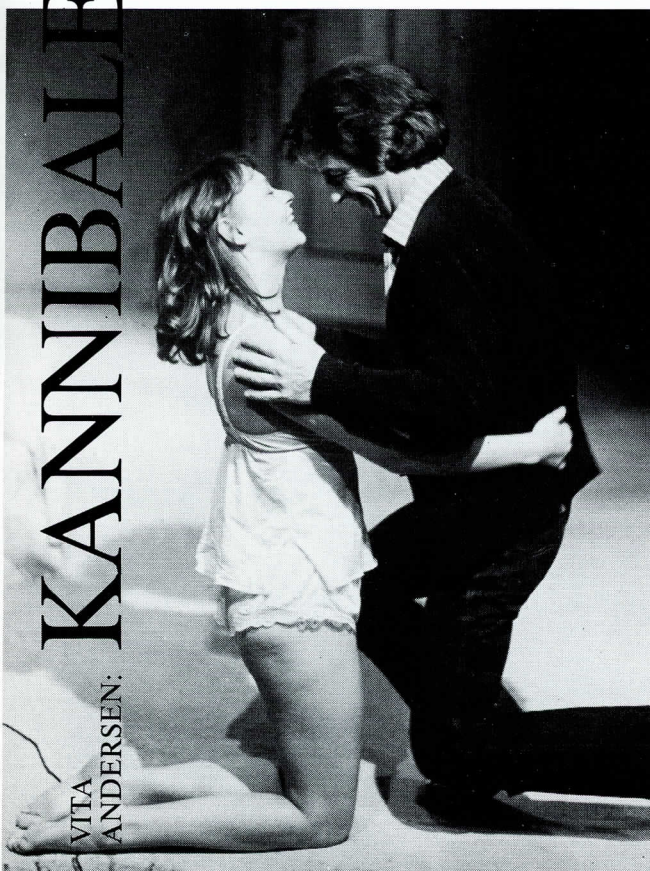

AARHUS
TEATER
STUDIO

KANNIBALERNE

VITA
ANDERSEN:

Merete Hegner og Svend Dam

Merete Hegner og Marianne Flor

Merete Hegner og Jørn Holstein

Merete Hegner og Svend Dam

VITA ANDERSEN

KANNIBALERNE

Skuespil i 2 akter

Iscenesættelse: GEIR SVEAASS

Scenograf: KARI GRAVKLEV

MARK Svend Dam
ELISABETH Marianne Flor
ANNE Merete Hegner
ANDREAS Jørn Holstein
LÆRKE Joan Marquardsen
PIA Gitte Siem Christensen

Pause efter 1. akt – Slut ca. kl. 22.00

Regi: Claus Gam og Eva Dahl
Suffli: Bente Jensen
Lys/lydass.: Lars Bødker og
Kurt Bøje
Belysningsmester:
Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn

Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Jans Anker Olsen
Skræddersal: Hanne Gissel
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitør: Viggo Jensen
Konsulent:
Klinikchef Iwan Mark

Produktionsleder:
Jørn Walsøe
Overregissør: Max Hansen

Foto fra afsluttende prøver:
Rolf Linder
Plakat: Lars Nørgaard

Programredaktion:
Steen Mourier
Tryk: Kannike Tryk, Århus

Teaterchef Jacob Kielland
Ur-Premiere: 15. maj 1982
Slut: 12. juni 1982
Aarhus Teater – Studio

*Merete Hegner og
Joan Marquardsen*

Det slipper op -

Alle vil elske, men ingen vil elskes. Er det sådan? - Hvis den ene af parterne elsker den anden lidt for meget, straks! er balancen vipet, og den anden »føler lidt mindre« for ham/hende. Finder du noget interessant uden for parforholdet, en erotisk tiltrækning eller bare et engagement i arbejdet eller lignende, straks! er interessen for den anden voksende igen. Eller er det sådan, at ingen *kan* elske, men alle vil elskes? Det er disse og andre beslægtede spørgsmål, der kredses om i Vita Andersens univers. Hvor uegnede er vi i virkeligheden til den svære kærlighed? Har vi fået så lidt af den i starten, at vi slet ikke har den i os?

I hvert fald har tre af de seks personer i Kannibalerne fået så lidt i starten, at der formentlig slet ingen mulighed er: de to søstre og deres mor, som kliner til hinanden, mens de panikslagne skubber hinanden væk. De er produkter af den lortebrune virkelighed, som Vita Andersen før har beskrevet. Der er en ubehagelig ubønhørlighed i de tre personer, for selv om ikke alle kan opvise samme elendighedshistorie, socialt set, så må de fleste af os nikke genkendende til det opslidende familiedrama (du blev altid rost - jeg fik altid skældud - du skubbede mig altid fra dig - osv. osv.). Det er både tragisk og komisk. Det gælder også de tre andre personer i stykket, der meget vel kan være af »pæn borgerlig herkomst«, men som ikke desto mindre deltager i det kannibalske måltid på lige fod med de andre: de æder hinanden, forbruger hinanden op, uden selv at bidrage med noget væsentligt til festen. En svag mand imellem sin nuværende og forhenværende samleverske samt dennes mor, søster og elsker - det er et velkendt sceneri i vore oplyste tider. Og en kat som surrogat for de følelser, der aldrig får lov til at være der. Det handler om den første generation i historien, som

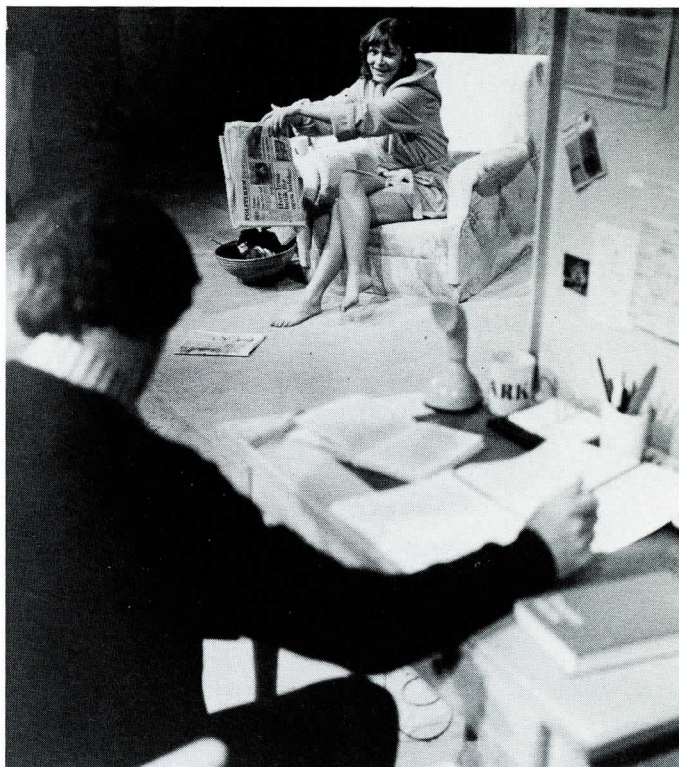
fik frigjort kærligheden fra ægteskab, økonomi og børn - og som stadigvæk løber sur i den. En generation, der har drømt om evig lykke i form af evig forelskelse, evig fed musik, fest og gode venner - en slags affaldsprodukt af højkonjunktoren i tresserne - det, der blev tilbage, da det politiske indhold blev siet fra. Der antydes ikke mange løsninger i det Vita Andersenske univers, men man kan ane, at der underneden ligger nogle grundholdninger: Vi skal ikke forvente at få alting gennem »den anden« - hvis der er noget at hente, så er det ikke dér, men inde i én selv. Man kan ikke bare spise løs af de andre. Det slipper op. -

Der ligger også nogle antydninger af, at den sociale virkelighed måske i virkeligheden er mere påtrængende og kvælende, end den store illusion om frihed siger: manden, der har forladt sit første ægteskab og børnene, den næste kvinde, som ønsker sig børn, men »kun hvis han også vil«, den unge kvinde, der gik i spåner undervejs til sit voksne liv og blev narkoman og luder, manden, der drømmer om

egen tegnestue med hvide vægge og ingen gardiner, moren, der nægter at se sin alder i øjnene, og som ikke kan formå sin kæreste til at flytte rigtig sammen ...

Så måske handler det om den første generation i historien, der *troede*, at kærligheden var blevet frigjort fra ægteskab, økonomi og børn.

Bente Hansen

Svend Dam og Gitte Siem Christensen

Herunder:

Joan Marquardsen, Merete Hegner og Marianne Flor

